

בש"פ 5394/14 - סאייד מסארווה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5394/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העורר: סאייד מסארווה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה ב-מ"ת
20070-07-14 (כב' השופט א' טובי) מתאריך
21.7.2014.

בשם העורר: עו"ד משה מרוז; עו"ד איתי כהן

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מתאריך 21.7.2014 (כב' השופט א' טובי), ב-מ"ת
20070-07-14, שבגדרה הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, וזאת מכח הוראת סעיף 21 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

להלן יובאו בקצרה הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.

עמוד 1

2. נגד העורר הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בחיפה. לפי הנטען בכתב האישום, בתאריך 15.6.2014, פגש ג'מאל אבו חבאיב (להלן: ג'מאל) את העורר, אשר הגיע למקום כשהוא נוהג על אופנוע. העורר תקף את ג'מאל באמצעות קסדה ובאגרופים, בעקבות התקיפה נפצע ג'מאל ונזקק לטיפול רפואי. מאוחר יותר, הגיע אחיו של ג'מאל, דאוד אבו חבאיב (להלן: דאוד) לביתו של העורר, ולאחר שדאוד ניסה לברר עם העורר מדוע תקף את ג'מאל, שלף העורר אקדח טעון, אותו נשא ללא רשות על פי דין, ירה לעבר רגליו של דאוד, וגרם לו חבלה חמורה. לאחר מכן, הצמיד העורר את האקדח לרקתו של דאוד, איים עליו, וירה כדור אחד בסמוך לראשו של דאוד על מנת להפחידו.

3. נוכח מעשיו הנטענים של העורר המתוארים לעיל, הואשם העורר בעבירות הבאות: עבירות בנשק לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא ו-144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין); אימים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין); פגיעה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין); ריות באזור מגורים (עבירה לפי סעיף 340 לחוק העונשין).

4. במקביל לכתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, וזאת לפי סעיף 21 לחוק המעצרים.

השתלשלות העניינים בהליכי המעצר

5. בתאריך 21.7.2014 התקיים דיון בבקשת המדינה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את טענות העורר כי התשתית הראייתית אינה מספיקה כדי לגבש עילה למעצר עד תום ההליכים. בקשר לשאלת קיומה של חלופת מעצר בעניינו של העורר - קבע בית המשפט המחוזי הנכבד כי מאחר שמדובר בעבירה שנעשתה אגב שימוש בנשק חם, אזי קיימת לגביו חזקת מסוכנות סטטוטורית - לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. בית המשפט אף התייחס לחומרתן של העבירות, לעברו הפלילי המכביד של העורר, ולמסוכנות הנשקפת ממנו, ולפיכך דחה את האפשרות לבחון חלופת מעצר כלשהי. נוכח האמור, בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת המדינה, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

מכאן הערר שלפני.

טענות הצדדים

6. טיעונו של העורר מתמקדים רק בקביעות בית המשפט המחוזי הנכבד במישור של חלופת המעצר. בא-כח העורר גרס בהקשר זה, כי חומרת העבירה המיוחסת לעורר איננה נמצאת ברף הגבוה, וזאת משום שדאוד הוא אשר

הגיע לביתו של העורר, והעורר לא היה היוזם של האירוע הנטען. עוד ציין בא-כח העורר כי הרשעתו האחרונה של העורר הינה משנת 2011, ומאז נטש העורר את דרך החיים העבריינית. לבסוף, ציין בא-כח העורר, בדיון שנערך בפניו, כי נעשתה "סולחה" בין דאוד לבין העורר, אשר מעידה כי יש רגיעה בין הצדדים ויש בדבר כדי להפחית מהערכת המסוכנות של העורר. נוכח כל האמור, נטען כי ישנן חלופות מעצר טובות וראויות, אשר יש בהן כדי לפקח על העורר ולאייץ את מסוכנותו.

7. באת-כח המשיבה טענה מנגד, תוך שהיא סומכת את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד - כי אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר, נוכח קיומן של ראיות לכאורה והמסוכנות שעולה מן העורר. בהקשר זה, באת-כח המשיבה הפנתה לעברו הפלילי המכביד, תוך שציינה כי העבירות מושא כתב האישום נעשו לאחר כשנה ושלשה חודשים בלבד מעת שחרורו ממאסר. לאור כל הנ"ל באת-כח המשיבה טענה כי אין מקום לבחון פה אפשרות לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בהודעת הערר, ולאחר שמיעת טענות הצדדים - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. המסגרת הנורמטיבית לסוגיה העומדת בפני מצויה בהוראת סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, שלפיה נאשם יוותר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, רק כאשר: מתקיימת עילה למעצרו, יש בנמצא - לגבי כתב האישום - ראיות לכאורה, נשקפת מהנאשם מסוכנות, או חשש לשיבוש הליכי משפט - ולא ניתן להפחית אותם, באמצעות חלופת מעצר (ראו למשל החלטתי ב-בש"פ 7055/13 זובידאת נ' מדינת (5.11.2013)).

עילת המעצר במקרה, מושא הערר, נובעת ממסוכנותו הסטאטוטורית של העורר, וזאת מקום שהעבירות המיוחסות לו במכלול, נוגעות לשימוש בנשק חם (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים). העורר ביצע עבירות אלימות חמורות בשני מקרים, ובאחד המקרים העורר אף שלף אקדח והשתמש בו כנגד דאוד, וזאת בשל דבר של מה בכך. גם עברו הפלילי של העורר הינו "עשיר", וכולל עבירות רבות, וביניהן עבירות נשק בגינן ריצה תקופות מאסר שונות. בנסיבות אלו, לאור חומרת המעשים, ונוכח עברו הפלילי המכביד של העורר, ברי כי אין מדובר כאן באותם מקרים יוצאי דופן אשר ניתן להפיג את החשש ממסוכנותו של העורר באמצעות חלופת מעצר (השוו: בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל, נח(2) 577 (2003); בש"פ 4840/03 גאלי נ' מדינת ישראל (22.6.2003)). מסוכנותו של העורר בולטת על פניה, ואין בחלופת מעצר כדי להפיג חשש זה. משכך, אין כאן טעם מבורר לבחון אפשרות לחלופת מעצר קונקרטיית עבור המבקש (השוו: בש"פ 3002/06 סעאידה נ' מדינת ישראל (11.4.2006)).

10. נוכח כל האמור לעיל - דין הערר להידחות. העורר ישאר איפוא במעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, ט"ז באב התשע"ד (12.8.2014).

ש ו פ ט

עמוד 3
